

РЕШЕНИЕ

№ 6751

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **6298** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], подадена чрез упълномощения представител адв.Е. А., срещу решение № 000030-4750/19.05.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/. С него е оставено без уважение като неоснователно искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 25 000 лева. С жалбата се твърди, че оспореният акт е неправилен като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Иска се отмяната му и връщане на преписката на административния орган с дадени задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП, в изразено становище в съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка и в молба от 10.10.2022 г., оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, като взе предвид

събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

С решение № 000030-6509 от 17.12.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, на „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД, по негово искане от 04.10.2021 г., е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес: [населено място], Софийска област, ж.к., „С.“ кв.2, УПИ I. Лицензът е за 18 броя игрални автомати с 18 броя игрални места. С решението е определен размерът на дължимите държавни такси за издаване на лиценза, както следва: 1. държавна такса по чл.30, ал.1 от ЗХ вр. чл.3, ал.1, т.4, буква „а“ от ТТЗХ в размер на 7800 лв. 2. държавна такса по чл.30, ал.6, изр.1 от ЗХ в размер на 25 000 лв. Посочено е, че определените по този начин държавни такси се дължат съответно: по т.1 въз основа на броя на игралните места в обекта по чл.30, ал.1 от ЗХ, а по т.2 въз основа на срока на лиценза и броя жители в населеното място по местонахождението на обекта съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ. По делото не се спори, че „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД е внесло по сметка на НАП на 29.12.2021 г. сумата от 7800 лв. на основание чл.3, ал.1, т.4, б., „а“ от ТТЗХ и сумата от 25 000 лв. на основание чл.30, ал.6 от ЗХ.

С искане с вх.№ 26-Е-347/20.04.2022 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена като недължимо платена сумата от 25 000 лева. Изложил е съображения, че е следвало да заплати единствено таксата от 7800 лв., дължима на основание чл.30, ал.7 от ЗХ, но не и таксата от 25 000 лв., платена на основание чл.30, ал.6 от ЗХ, която е заплатил, за да получи удостоверението за издадения му лиценз.

С оспореното решение № 000030-4750/19.05.2022г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лева. В мотивите на решението е посочено, че таксите по чл.30, ал.1 и по чл.30, ал.6 от ЗХ се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

При така установените факти, настоящият състав на Административен съд – София град, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, по реда на чл.168, ал.1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 000030-4750/19.05.2022г., с което изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искане с вх.№ 26-Е-347/20.04.2022 г. на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

Жалбата, с която съдът е сезиран, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от страна в административното производство, чието искане е оставено без уважение с оспорения акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП. В чл.17 от ЗХ са посочени правомощията на изпълнителния директор на НАП в областта на хазарта и свързаните с него дейности. В ал.1, т.1 от посочения текст е записано, че същият е компетентният да издава лицензи за организиране на хазартни игри, а т.16, определя изпълнителния директор на НАП като орган, който има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съответно, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на

административен акт - чл.59, ал.2 от АПК, доколкото в ЗХ няма специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото от заявителя искане, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

При издаването на решението не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

При преценка на съответствието на решението с материалноправните разпоредби съдът съобрази следното:

Съгласно чл.30, ал.1 от ЗХ, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал.6 на чл.30 на ЗХ, /ДВ, бр. 69 от 2020 г./ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., а за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. В същото време чл.30, ал.7 от ЗХ предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Следователно лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер, определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя според броя на игралните автомати и места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл.30, ал.6 от ЗХ и каквато препратка е направил административният орган при определяне размера на дължимите такси за издадения лиценз. По делото не се спори, че жалбоподателят в качеството си на организатор на хазартни игри по чл.242, ал.1 от ЗКПО се облага с алтернативен данък по реда на същия закон. Съгласно чл.242, ал.1 от ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Именно в качеството му на лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, съдът намира, че същото дължи само таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ, като това произтича от разпоредбата на чл.30, ал.7 от същия закон.

След като в чл.30, ал.7 от ЗХ ясно е посочено каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се събира и втора такса по ал.6.

Съгласно чл.3, ал.1, т.4, б.,,а“ от Тарифата за таксите, които се събират по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати за игрални зали с 15 игрални места – 7500 лв. и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. Тъй като в игралното казино, за

което е издаден лицензът, има 18 игрални автомати и 18 броя игрални места, таксата е 7800 лв., която такса е платена.

Предвид изложеното и доколкото таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно в случая е събрана и такса по чл.30, ал.6 от ЗХ. Поради това платената по сметка на НАП такса в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД. По тези съображения жалбата се явява основателна, поради което оспореният акт, с който е отказано възстановяването на заплатената на основание чл.30, ал.6 от ЗХ държавна такса в размер на 25 000 лв. следва да бъде отменен. Преписката по искане вх.№ 26-Е-347/20.04.2022 г. за възстановяване на платена държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ следва да бъде изпратена на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 25000 лв. като недължимо платена по сметка на НАП.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК основателно се явява искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Същото е своевременно направено, като по делото са представени доказателства за реалното им заплащане в размер на 50 лв. за държавна такса и 1560 лева адвокатско възнаграждение. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът с оглед фактическата и правна сложност на спора, намира за основателно, поради което определя същото в размер на 1280 лева на основание чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-4750/19.05.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искането на „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД за възстановяване на държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Е.Г.-София ВМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [улица], игрална зала № 50, сумата от 1330 /хиляда триста и тридесет/ лева разноски по делото. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: